

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **P. V. T., nar. X**
st. přísl. X
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2021, č. j. MV-38111-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ministerstvo vnitra (dále „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 29. 1. 2021, č. j. OAM-7867-36/PP-2020, zamítlo dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2021, žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (I. výrok), a stanovilo žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí (II. výrok). Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnila II. výrok prvostupňového správního orgánu tak, že stanovila lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí o odvolání a ve zbytku rozhodnutí potvrdila. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu a zrušení rozhodnutí žalované.
2. Podstatnou okolností pro rozhodnutí správních orgánů byla skutečnost, že žalobce byl v minulosti celkem 5x trestán za spáchání trestného činu. Konkrétně rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 1995, sp. zn. 1 T 87/94, byl uznán vinným za trestný čin porušování autorského práva, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výši 30 00 Kč. Za spáchání stejného trestného činu byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 24. 7. 1997, sp. zn. 3 T 77/97, za což mu opět byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a propadnutí věci. Spáchání obou těchto trestných činů bylo zahlazeno. Rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 5. 5. 1998, sp. zn. 8 T 50/98, byl znovu odsouzen za spáchání trestného činu porušování autorského práva, za což mu bylo uloženo odnětí svobody na 2 roky, zákaz činnosti v oboru výroby a distribuce zvukových záznamů na 7 let a propadnutí věci. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 3. 2007, sp. zn. 6 T 18/2007, byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů k trestu odnětí svobody v délce 6 let a 6 měsíců a propadnutí věci. Dne 17. 8. 2009 bylo rozhodnuto o jeho podmíněném propuštění se stanovením zkušební doby na 5 let. Žalobce se ve vztahu k tomuto trestnému činu osvědčil dne 29. 9. 2014. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 4. 2014 byl odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání 10 let a 6 měsíců a peněžitý trest ve výši 750 000 Kč. Dne 15. 5. 2020 bylo rozhodnuto o jeho podmíněném propuštění s délkou zkušební doby 5 let. Prvostupňový správní orgán do správního spisu založil 3 nejnovější výše uvedené rozsudky, ze kterých plyne, že žalobce v roce 1997 v 46 případech nechal provést výrobu nejméně 96 000 kusů CD s hudbou, ke které neměl autorské oprávnění. Dále v roce 2007 v automobilu přechovával látku, ze které bylo možné vyrobit 3,78 kg metamfetaminu (pervitinu) a poslední trestný čin, za který byl odsouzen, spočíval v tom, že opakovaně v průběhu října 2011 a dále počátkem roku 2012 do 10. 7. 2012 nakupoval metamfetamin (pervitin), který dále distribuoval (celkem 9,5 kg). Z výsledku žalobce a jeho manželky prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobce v České republice pobývá od roku 1988; trvalý pobyt mu byl zrušen v roce 2006, neboť byl ve vězení; následně přiznaný přechodný pobyt mu byl rovněž zrušen, jelikož od roku 2013 byl znovu ve vězení. Na území České republiky má ženu, syna (rok nar. 2002, studuje gymnázium, má ADHD a měl psychické problémy, chtěl spáchat sebevraždu, brigádně si přivydělává), se kterými žije ve společné domácnosti, a dceru (rok nar. 1994), která žije sama. Náklady na ubytování hradí manželka z pronájmu nemovitostí, které vlastní, sama podniká, ale na příjmu z podnikání není

závislá. Manželka má problémy se štítnou žlázou a bere antidepresiva. Žalobce pracuje brigádně, je zdravý, v produktivním věku a v České republice nemá žádný majetek.

3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že trestné činnosti se žalobce dopouštěl opakovaně, závažnost trestné činnosti se stupňovala, předchozí odsouzení nesplnila výchovný a individuálně preventivní účel a nevedla k nápravě žalobce. Tyto trestné činy páchal úmyslně. To, že některá odsouzení byla zahlazena, neznamena, že k nim nelze dále přihlídnout. Doba, po kterou žalobce trestnou činnost nepáchal, je odvozena především od délky uloženého trestu. Žalovaná nepovažovala za nutné provést výslech syna žalobce, jelikož ten se mohl jako plnoletý kdykoliv vyjádřit sám, a zároveň nebylo pochybností o tom, že žalobce o syna pečuje. Poukázala na to, že podstatou část synova života (od roku 2013 do 2020) pobýval žalobce ve vězení, tedy sám narušil rodinné vztahy. Správní orgány z výše zjištěných skutečností dospěly k závěru, že existuje nebezpečí, že žalobce závažně naruší veřejný pořádek.
4. Ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí žalovaná odkázala na odůvodnění prvostupňového správního orgánu, který uvedl, že žalobce bude muset opustit území České republiky. Se svojí rodinou se budou moci stýkat buď návštěvami v zemi původu, nebo se s ním rodina přestěhuje do země původu, čímž nejsou zcela zbaveni možnosti vést společný rodinný život. Rodina je finančně soběstačná, byl to naopak žalobce, kdo musel být podporován. Dle prvostupňového správního orgánu bylo na žalobci, aby při páčání trestné činnosti vzal na vědomí existenci manželského vztahu a spolužití s dětmi. Musel si být vědom, že za nezodpovědné chování nebude sankcionován nejen on, ale ve svém důsledku i jeho rodina, jelikož svým jednáním ohrozil možnost pobytu na území České republiky. Prvostupňový správní orgán nezjistil žádnou vážnější překážku, která by bránila integraci žalobce zpět v zemi původu. Uzavřel, že neudělením povolení k přechodnému pobytu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a ústní jednání

5. Žalobce namítá, že správní orgány nesprávně interpretují neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva vymezen ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, která přiznává členským státům tzv. výhradu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Opatření přijatá na základě dané výhrady musí být přiměřená a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Opatření nelze rovněž přijímat z důvodu generální prevence. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS), ze kterých dovozoval, že pro uplatnění výhrady veřejného pořádku musí správní orgány zohlednit individuální okolnosti života cizince; je ji možné aplikovat, je-li jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti; a tuto výhradu nelze aplikovat, je-li cizinec odsouzen pro jakýkoliv trestný čin. Žalobce zdůraznil, že byl odsouzen před 7 lety a propuštěn byl již rok, tudíž aktuálnost narušení veřejného pořádku byla nulová.
6. Podle žalobce správní orgány zcela pominuly posoudit dopad rozhodnutí do života jeho nemocného syna, ač právě posouzení dopadu do jeho života by mělo tvořit středobod

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

celého rozhodnutí. Nebyl proveden výslech jeho syna, aby byla zjištěna jeho závislost na žalobci. Správní orgány rovněž dostatečně neposoudily přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. V České republice má žalobce vytvořeno veškeré zázemí, má zde manželku, se kterou jsou manželé 27 let, dceru a syna, kteří jsou státními občany České republiky. Syn trpí poruchou ADHD a je nutné, aby se o něj žalobce staral, zvláště za situace, že stále studuje. Zamítnutí žádosti by mělo fatální dopad na psychiku syna, který se v minulosti pokusil o sebevraždu a až díky žalobci se jeho psychika zlepšila. Manželka žalobce má problémy se štítnou žlázou a bere antidepresiva. Žalobce žije na území České republiky 28 let a již se plně integroval do české společnosti.

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že oba správní orgány konkretizovaly v napadených rozhodnutích, v čem spatřovaly existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení základních zájmů společnosti ze strany žalobce. Žalobce se dopustil opakovaného páchání trestné činnosti, jejíž frekvence byla vysoká a nebezpečnost se zvyšovala. Správní orgány se rovněž zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Syn žalobce je již plnoletý a mohl se v řízení vyjádřit sám. Vycestováním z České republiky dojde zejména ke zpretrhání vazeb, které na území České republiky přispěly k trestné činnosti žalobce. Dále žalovaná uvedla, že podstatou posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života je aplikace správního uvážení na zjištěný skutkový stav, přičemž v daném případě správní orgán posuzuje proporcionalitu mezi důvody a důsledky zamítnutí žádosti o vydání povolení pobytu s intenzitou narušení zjištěných rodinných vazeb. Nejedná se o definici neurčitěho právního pojmu, tak jak ji zmiňuje žalobce, ale o přiměřené užití volné úvahy, která je zaměřena na skutkovou podstatu pojmu a její vyhodnocení.
8. Na ústním jednání konaném dne 30. 1. 2023 žalobce odkázal na obsah podané žaloby a setrval na návrhu na zrušení rozhodnutí žalované. Doplnil, že žalobce již nepředstavuje akutní nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož k jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody došlo již před třemi roky. Dále uvedl, že samotná manželka žalobce nedokáže finančně zajistit rodinu. Žalovaná zrekapitulovala odůvodnění správních rozhodnutí a vyjádření k žalobě a navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná.

III.A Důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku

10. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
11. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se již podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném sp. zn. 3 As 4/2010, ve kterém uvedl, že „*narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na*

území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Přestože se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, Nejvyšší správní soud uvedl, že závěry rozšířeného senátu jsou přiměřeně použitelné i na § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

12. Z dikce daného ustanovení je jednoznačně zřejmé, že míří do budoucnosti. Nejedná se o sankci za něco, co cizinec spáchal v minulosti. Toto ustanovení má mít výhradně preventivní charakter, aby cizinec dále neohrožoval veřejný pořádek (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 383/2019, bod 31, nebo rozsudek ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, bod 34). Dané ustanovení je transpozicí čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, který stanoví, že „opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.“
13. V rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, Nejvyšší správní soud shrnul, jaká kritéria je v případě použití § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nutné posuzovat: „Mezi takové skutečnosti obecně patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti“, dále i to, jakým způsobem přistupoval k výkonu trestu, zda se např. vyhýbal nástupu výkonu trestu, zda splatil či řešil závazky vůči státu spojené s trestním stíháním, zda si po výkonu trestu zajistil zaměstnání (bod 17 daného rozsudku) a např. i to, jakým způsobem se cizinec choval ve výkonu trestu.
14. Z výše uvedené judikatury lze shrnout, že Ministerstvo vnitra může postupovat podle § 87 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jen tehdy, hrozí-li, že cizinec v budoucnu závažně naruší veřejný pořádek. Na takové ohrožení může poukázat i minulá trestná činnost cizince, avšak spáchání pouze jednoho trestného činu není většinou dostatečné. K učinění závěru, že cizinec představuje možné ohrožení veřejného pořádku *pro futuro*, musí Ministerstvo vnitra posuzovat i další okolnosti, jako jsou ty vyjmenované v bodě 13 tohoto rozsudku.
15. Níže městský soud příkladmo uvádí skutkové okolnosti, za kterých již správní soudy dospěly k závěru, že cizinec představuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. V citovaném rozsudku kasačního soudu sp. zn. 2 Azs 156/2018 cizinec v rámci organizované skupiny pašoval heroin, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 11 let, nástupu trestu se vyhýbal, ani po 8 měsících od podmíněného propuštění si nezajistil zaměstnání a nesplácel ani neřešil dlouhodobé závazky, které měl vůči státu. Ve věci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, správní orgány vydaly rozhodnutí ještě v době, kdy byl cizinec ve výkonu trestu, cizinec páchal trestnou činnost (prodej tablet, které se používají k výrobě metamfetaminu, tj.

účinné látky pervitinu) po dobu 2 let a to i vůči osobám mladším 18 let. Ve věci, kterou řešil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 1. 2022, č. j. 43 A 33/2021-49, cizinec v letech 2016 a 2017 opatroval a distribuoval konopí, pervitin a kokain, odsouzen pro trestný čin byl dvakrát, přičemž druhého trestného činu se dopustil ve zkušební době. Ve věci, kterou řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016-46, byl cizinec čtyřikrát pravomocně odsouzen, přičemž třikrát se jednalo o násilnou trestnou činnost a v posledním případě o zvlášť závažný trestný čin.

16. Za nedostatečné prokázání podmínky hrozby závažného narušení veřejného pořádku považoval Nejvyšší správní soud v již několikrát zmíněném rozsudku sp. zn. 5 Azs 383/2019 pouze skutečnost, že se cizinec pokusil prodat metamfetamin (pervitin), za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5 let. V rozsudku kasačního soudu sp. zn. 10 Azs 202/2022 nepostačovalo, že cizinec vybudoval tzv. indoor pěstírnu konopí a prodával metamfetamin, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 9 let, a předtím byl odsouzen za neoprávněné provozování loterie a podobné sázkové hry, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce šesti měsíců s podmíněným odkladem na 16 měsíců. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 29/2019 zase nepostačovalo k aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, že cizinec byl odsouzen pro trestný čin pohlavního zneužívání k trestu odnětí svobody v délce 2 let.
17. V posuzované věci správní orgány posuzovaly případné ohrožení veřejného pořádku žalobcem výlučně ve vztahu k jím spáchaným trestným činům. Zejména drogovou trestnou činnost považovaly za zvlášť závažnou a vysoce společensky nebezpečnou. Ke spáchání drogových trestných činů se žalobce uchýlil opakovaně, a to přestože již byl jednou potrestán odnětím svobody. Městský soud souhlasí se správními orgány, že takové jednání nepoukazuje na snahu nápravy a integraci do společnosti. Žalobce při výslechu před prvostupňovým správním orgánem uvedl, že věří, že ještě dostane šanci. Tato šance mu však již byla poskytnuta, a to nejenom jednou či dvakrát. Městský soud souhlasí se správními orgány i v tom, že vinu za ohrožení dalšího setrvání v České republice nese zcela žalobce, který svým opakovaným, závažným trestním chováním narušil důvěru českého státu k jeho osobě. Jednání žalobce je možné intenzitou porušení právního řádu připodobnit k výše uvedeným věcem, které řešil Nejvyšší správní soud ve sp. zn. 10 Azs 312/2016 a 1 Azs 251/2016, kde seznal, že jednání cizinců již postačovalo k tomu, aby existovalo nebezpečí, že cizinci mohou závažně narušit veřejný pořádek. Městský soud dodává, že jeden rok od propuštění z věznice, kdy žalobce nepáchá žádnou trestnou činnost, není dostatečně dlouhá doba na to, aby jeho předchozí trestná činnost byla „zapomenuta“. Po jeho předchozím propuštění z věznice v roce 2009 začal znovu páchat trestnou činnost „až“ po 2 letech v roce 2011. Je nutné zdůraznit, že správní soud přezkoumává napadená rozhodnutí správních orgánů k právnímu a skutkovému stavu v době vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí. Městský soud tak nemůže přihlídnout k tomu, že od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody již uběhly 3 roky.
18. Městský soud souhlasí s posouzením správních orgánů, že jednání žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Námitka, dle které správní orgány nesprávně interpretovaly neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ a nedostatečně jej posoudily, tak není důvodná.

III.B Přiměřenost rozhodnutí

19. Rozsahem, který musí správní orgány zjišťovat o životě cizince při posuzování zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, se opakovaně zabýval Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Jeho závěry shrnul Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 5 Azs 383/2019, bod 40, kde uvedl následující: „*Např. v relativně nedávném rozsudku ze dne 9. dubna 2019, I. M. proti Švýcarsku, stížnost č. 23887/16, ESLP shrnul svou dosavadní judikaturu k této otázce tak, že předně připomněl zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území. Úmluva nebrání oprávnění států vyhostit (a tedy ani neudělit povolení k přechodnému pobytu - pozn. NSS) v zájmu zachování veřejného pořádku cizince s oprávněným pobytem na jejich území, který se dopustil trestné činnosti; ke své slčitelnosti s článkem 8 Úmluvy však taková rozhodnutí musí být nezbytná v demokratické společnosti, tedy odpovídat naléhavé společenské potřebě a být zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, Slivenko proti Lotyšsku, stížnost č. 48321/99, bod 113). ESLP v této souvislosti odkázal též na rozsudek svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, Ünner proti Nizozemsku (stížnost č. 46410/99, body 54 až 60) v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit:*

- *povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem,*
- *délka jeho pobytu v hostitelské zemi,*
- *doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní,*
- *státní občanství různých dotčených osob,*
- *rodinná situace stěžovatele, zejm. doba trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru,*
- *otázka, zda manžel stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti stěžovatele,*
- *otázka, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk,*
- *závažnost obtíží, kterým by manžel stěžovatele čelil v domovské zemi*
- *zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi*
- *pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu (rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 2012, Shala proti Švýcarsku, stížnost č. 52873/09, bod 46).“*

20. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily zásah do jeho rodinného života. S tímto názorem městský soud nesouhlasí. Podle soudu naopak prvostupňový správní orgán, na nějž žalovaná odkázala v žalobou napadeném rozhodnutí, dostatečně posoudil výše uvedená kritéria, která stanovila judikatura ESLP. Jak již soud rekapituloval v bodě 4 tohoto rozsudku, prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce bude muset opustit území České republiky, což vzhledem k jeho rodině bude představovat zásah do jeho rodinného života. Rodina žalobce je však finančně soběstačná. Manželka žalobce při výslechu u prvostupňového správního orgánu uvedla, že by rodinu dokázala sama uživit i bez přítomnosti žalobce. Z doby, po kterou byl žalobce v České republice přítomen, strávil celkem 10 let ve vězení, po tuto dobu rodina žila bez žalobce bez zjištěných či tvrzených problémů. Městský soud tak neuvěřil žalobci, který při ústním jednání uvedl, že bez žalobce nedokáže manželka zajistit rodinu. Finančně podporovat rodinu však může i ze země původu. Žalovaná správně uvedla, že syn žalobce je plnoletý. Žalobce je v produktivním věku a zdravý, tudíž není důvod se domnívat, že v zemi původu

nebude schopen najít uplatnění obdobně jako kterýkoliv jiný občan X. S rodinou se žalobce může stýkat v rámci přeshraničního vízové styku. Tvrdí-li žalobce, že finančně podporuje svého syna, soud opakuje, že to může činit i dále ze země původu. Tato zjištění správní orgány porovnaly s intenzitou porušení právních předpisů žalobcem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30) a dle městského soudu dospěly ke správnému závěru, že žalobcův rodinný život bude sice vydáním napadeného rozhodnutí narušen, avšak nikoliv v takové míře, aby vzhledem k předchozí intenzitě porušení právního řádu žalobcem bylo toto rozhodnutí nespravedlivé. Námitka, dle které se správní orgány nedostatečně zabývaly zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, tak není důvodná.

21. Žalobce namítal, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 383/2019 středobodem úvah správního orgánu měl být dopad do života jeho syna. Nejvyšší správní soud tento názor vyslovil s odkazem na judikaturu ESLP. V rozsudku ESLP ze dne 31. března 2016, *I.A.A a další proti Spojenému království*, stížnost č. 25960/13, bod 46, soud uvedl, že děti ve věku čtrnácti a třinácti let již nejsou „mladé děti“, o které by se stěžovatelé museli ve zvýšené míře starat a tyto děti se o sebe začínají dokázat postarat samy. Obdobné uvedl ESLP i v rozsudku ze dne 13. května 2003, *Roslina Chandra a další proti Nizozemsku*, stížnost č. 53102/99, o dětech ve věku 13 a 15 let. Tímto městský soud netvrdí, že takto mladé děti se o sebe dokáží postarat samy bez svých rodičů. Z uvedených rozsudků však jde vyvodit, že plnoletý 19 letý syn žalobce, který si brigádně přivydělává, je dostatečně starý na to, aby již nemusel být středobodem úvah správního orgánu, jak žalobce tvrdí v žalobě. Nehledě na to, správní orgány uvedly, že po značnou část jeho života byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a sám žalobce při výslechu před prvostupňovým správním orgánem uvedl, že syna jeho porucha ADHD nijak zásadně neomezuje a má se dobře. Je nutné i přihlídnout k tomu, že syn žalobce je schopen i sám pracovat, což opět ukazuje na jeho počínající nezávislost na svých rodičích. Z obdobných důvodů pak dle městského soudu nemusely správní orgány provést výslech žalobcova syna, jelikož takový výslech by byl nadbytečný. Ve správním řízení nebylo sporné, že žalobce žil se synem ve společné domácnosti a stará se o něj, což byly skutečnosti, které žalobce chtěl výsledkem prokázat. Neprovedení výslechu syna žalobce správní orgány dostatečně odůvodnily. Tvrdil-li žalobce, že je na něm syn závislý, ani tato skutečnost nemůže převážit nad mírou, kterou žalobce porušil právní řád České republiky.
22. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že podstatou posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života je aplikace správního uvážení na zjištěný skutkový stav, nejedná se o definici neurčitého právní pojmu. S tímto tvrzením nelze souhlasit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, uvedl, že posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. Městský soud si uvědomuje, že tento názor kasační soud vyslovil vzhledem k rozhodnutí o správním vyhoštění, městský soud však nespatřuje definiční rozdíl v institutu zásahu do soukromého a rodinného života při rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí o nepovolení přechodného pobytu. Je již však zásadní rozdíl mezi instituty neurčitého právního pojmu a správním uvážením. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, neurčité právní pojmy „zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce

tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020-35, navázal na rozšířený senát a uvedl, že „*neurčitý právní pojem tedy z definice nemůže být předmětem správního uvážení. Správní orgán pouze zhodnotí skutkovou situaci a na ni aplikuje neurčitý právní pojem. Veškeré „uvážení“ je pak zaměřeno pouze na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu (viz citované usnesení rozšířeného senátu). Naopak, správní uvážení nastává v okamžiku, kdy zákon správnímu orgánu nabízí výběr z více možných řešení a je na jeho odůvodněné úvaze, které z těchto řešení do svého rozhodnutí promítne. Zatímco soudní přezkum správního uvážení je omezený a jeho předmětem je pouze posouzení toho, zda si správní orgán nepočínal svévolně (nález Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04, č. 62/2006 Sb. ÚS), výklad neurčitého právního pojmu plně podléhá soudnímu přezkumu*“. Žalovaná se tak mýlí, když tvrdí, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je správním uvážením. Tato nepřesnost neměla vliv na napadené rozhodnutí, jelikož podřazení skutkové situace pod neurčitý právní pojem stále vyžaduje určitou formu „uvážení“, kterou žalovaná učinila, i když se nejednalo o správní uvážení ve smyslu právního institutu. Žalovaná pak ani netvrdila, že by soud neměl přiměřenost dopadů rozhodnutí podrobit svému přezkumu, což (jak bylo uvedeno) by soud nemohl, jednalo-li by se skutečně o správní uvážení.

23. Městský soud pro úplnost poznamenává, že manželku žalobce ani jejich syna či dceru nevyzval postupem podle § 34 odst. 2 s. ř. s., aby soudu sdělili, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení, jelikož shledal, že nesplňují materiální podmínku daného ustanovení – možnost přímého dotčení na jejich právech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 10 Azs 15/2015-33, bod 16). Nejvyšší správní soud totiž v rozsudcích ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, č. 2781/2013 Sb. NSS, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 Azs 80/2015-31, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 301/2015-26, nebo ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Azs 61/2018-29, bod 11, vázal postavení manželky v řízení o soudním přezkumu rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost cizince o povolení k přechodnému pobytu, jako osoby zúčastněné na řízení na jejím procesní postavení ve správním řízení jako účastnice řízení. V posuzované věci správní orgány manželku žalobce ani jejich děti jako účastníky řízení neoznačily a žalobce ani v žalobě nenamítal, že tak označení měli být.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2023

Mgr. Gabriela Bašná
předsedkyně senátu